ERICH VON DÄNIKEN

MARTORUL ZEILOR

CE AM ȚINUT SECRET TIMP DE DECENII

Traducere din engleză de
Ion Angelescu

Lifestyle

Cuprins

Scrisoare către cititori 7

1. Întâlniri imposibile 11

2. Basme pentru creștini 45

3. Conexiuni egiptene 71

4. Mințit, înșelat, abuzat 105

5. Conexiuni ascunse 153

6. Ce mai voiam să spun… 175

Note 185

Ilustrații 191

Capitolul 1
Întâlniri imposibile

În care veți afla despre următoarele:

Hărțuire la 11 000 de metri • Pseudoștiință nesfârșită • Mașina timpului? • Un șerif buimac • Cazul fără sfârșit al lui B și B Hill • O vizită de pe Zeta Reticuli • Un Nick Pope deznădăjduit • Un profesor dovedește curaj civic: O vizită a părintelui călătoriei în spațiu • Un film din cockpit

Hărțuire la 11 000 de metri

7 noiembrie 1986. Un Boeing 747, zborul 1628 al Japan Airlines, se afla la 11 000 de metri altitudine, în drum spre Anchorage, Alaska, la ora locală 5:06 p.m. Instantaneu, de nicăieri, o lumină strălucitoare a apărut la câteva mile distanță de avion. Căpitanul japonez, copilotul și inginerul de zbor au presupus că este vorba despre un aparat militar. Dar, în acel moment, au văzut apărând în depărtare lumini colorate care înconjurau lumina albă. Când au cerut informații de la turnul de control, li s-a spus că nu a fost detectat nimic pe radar, iar culoarul de zbor este liber.

* * *

Dar luminile se apropiau tot mai mult, cu o viteză înfricoșătoare. Căpitanul i-a cerut turnului de control din Anchorage permisiunea să coboare la o altitudine mai mică. Avionul a coborât cu 1 000 de metri, moment în care luminile stranii au dispărut ca și cum ar fi fost stinse de la un întrerupător. Echipajul uriașului *jumbo jet* a respirat ușurat și a cerut permisiunea să urce din nou la altitudinea inițială, dar chiar în acel moment două lumini s-au repezit direct spre avion.

În partea stângă a avionului a apărut un val de lumină brună, ca și cum ar fi fost aprinsă o lampă chioară. Pentru o clipă, căpitanul a crezut că ceva a luat foc. Și-a lipit fruntea de fereastra cockpitului și nu i-a venit să-și creadă ochilor: chiar lângă avion, mișcându-se cu aceeași viteză și la aceeași altitudine, se afla un obiect brun-oranj. Cu respirația tăiată, pilotul le-a descris cele întâmplate celor din turnul din Anchorage. Turnul a verificat radarul și a informat că detectau un ecou radar amplificat. Apoi, s-a petrecut ceva complet năucitor — lumina brun-oranj a dispărut brusc, la fel de rapid și de inexplicabil cum apăruse. Cei trei bărbați din cabină se holbau unii la alții și au răsuflat ușurați. Dar numai o clipă mai târziu, obiectul înspăimântător a apărut din nou, de data aceasta în partea dreaptă a avionului. În acel moment, cei de la controlul radar din Anchorage au realizat că ceva dramatic se

petrecea la 11 000 de metri înălțime și au raportat incidentul la US Air Force, forțele aeriene militare ale Statelor Unite, ordonându-i căpitanului să se îndrepte de îndată spre Anchorage...

În același interval de timp în care s-a petrecut incidentul, de la mijlocul lui octombrie până la mijlocul lui decembrie 1986, mă aflam într-un turneu de conferințe vizitând diverse universități americane. Eram însoțit de Geraldine, o tânără fermecătoare care îmi fusese pusă la dispoziție de Bantam Books, editorul meu american. Ea a reușit să îndepărteze în manieră profesionistă multe obstacole care mi-au apărut în față. Într-o zi, după ce am încheiat o emisiune TV, Geraldine mi-a spus că un căpitan de aviație japonez a sunat la editură pentru a lua legătura cu mine și m-a rugat să îl sun înapoi. Mi-a spus că părea să fie vorba de o chestiune importantă și, privindu-mă interogativ, m-a întrebat: „Vă interesează?" Am încuviințat pentru că îmi aminteam vag că citisem ceva într-un ziar despre un incident în care fusese implicat un avion japonez.

Pe 8 decembrie 1986, m-am întâlnit cu pilotul într-un restaurant italian din Los Angeles. Părea un domn de încredere. De înălțime medie, cu un păr negru ca smoala, avea fața brăzdată de o mulțime de riduri superficiale. A rugat-o pe Geraldine, care era împreună cu noi, să ne ofere câteva momente de intimitate. S-a prezentat drept Kenju Terauchi și, fără ca eu să-i cer vreun act, mi-a arătat pașaportul

și actul de identitate din plastic de la Japan Airlines. Părea neliniștit și privea mereu în jur, de parcă l-ar fi urmărit cineva.

Am aflat în scurt timp că nu dorea să vorbească cu oricine despre incident. Susținea că lui și echipajului li se ceruse de către autoritățile americane să semneze declarații prin care jurau să păstreze secretul despre incident sub amenințarea cu închisoare până la zece ani și interdicția pe viață de a mai profesa dacă rup tăcerea. Mă văzuse la televizor, mi-a spus cu un ton de apreciere, și cumpărase toate cărțile mele care erau disponibile în japoneză. În afară de familie și câțiva prieteni apropiați, eram singura persoană cu care dorea să discute despre incident. I-am promis absoluta mea discreție până la moartea lui (Kenju Terauchi s-a stins, între timp, din viață).

Abia atunci a relatat detaliile experienței sale înfricoșătoare despre care știa că oamenii cu pregătire științifică o vor califica drept absolut lipsită de sens. Terauchi a ținut să precizeze din start că până la această experiență nu crezuse niciodată în OZN-uri. Nu avusese timp pentru prostii de genul acesta. Opinia sa se schimbase însă radical după întâlnirea inexplicabilă avută în seara aceea de noiembrie. Mi-a spus că lumina din fața lor apăruse pe neașteptate și că îi orbise pe membrii echipajului pe măsură ce se apropia de ei. Stătea în cockpit pe partea stângă a avionului, în dreapta se afla copilotul Takanori Tamefuji, iar inginerul de zbor, Yoshio Tsukuda, în spatele lor. Când au anunțat

incidentul, niciunul dintre ei nu a înțeles de ce controlul radar din Anchorage nu a putut detecta nimic pe monitoare.

Terauchi a susținut că obiectul strălucitor brun-oranj a apărut dintr-odată în stânga lui. De la geamul cockpitului, vederea sa înapoi era foarte limitată; nu putea să vadă nici măcar cele două motoare. L-am întrebat despre pasageri, care trebuie să fi fost cu toții martori la eveniment.

— Nu au existat pasageri, a răspuns Terauchi. Zborul JAL nr. 1628 a fost un transport cargo de la Paris la Tokyo. Am transportat vinuri franțuzești și câteva containere de textile.

— Așadar, ați văzut învelișul exterior al acestui obiect straniu? Cum arăta? Metalic? Avea lumini sau ferestre, am insistat.

— Nimic din toate astea, a explicat Terauchi. Din afară, lucrul acela arăta ca o nucă gigantică. Maroniu și brăzdat de multe șanțuri. Nimic, dar absolut nimic care să indice vreun tip de tehnologie.

Am aflat că înspăimântătorul OZN a zburat timp de câteva minute pe partea sa de cockpit la aceeași viteză cu avionul, în jur de 900 km pe oră. Terauchi și echipajul său au avut suficient timp să-l observe. Unul dintre ei a făcut chiar și fotografii. Nu au putut să aprecieze dimensiunea întregului obiect pentru că învelișul exterior al OZN-ului depășea unghiul lor vizual, dincolo de vârfurile aripilor.

— Dar chestia aia trebuie să fi fost enormă, cel puțin de mărimea unui portavion, a spus.

Apoi, obiectul a dispărut dintr-odată numai ca să se rematerializeze în partea dreaptă a avionului ca și cum puterea extraterestră ar fi vrut să ofere piloților suficient timp să privească atent și să fotografieze obiectul fantomatic.

În total, a spus Terauchi, înspăimântătoarea întâlnire a durat aproape 30 de minute. Pilotului i s-a părut o eternitate. În cele din urmă, a plasat avionul pe o traiectorie lungă pentru a urma semnalul de ghidaj al aeroportului Anchorage. La 7 000 de metri altitudine, au văzut luminile îndepărtate ale orașului, dar, brusc, ca și cum cineva ar fi tras o cortină uriașă, acestea au dispărut. Enormul OZN „se agățase" de aceeași traiectorie ca și avionul, drept în fața lor. Timp de opt secunde înfiorătoare, a zburat în această poziție, apoi a virat brusc deasupra părții drepte a avionului.

— Lucrul acela se juca de-a șoarecele și pisica cu noi. Nu am văzut încotro s-a îndreptat în cele din urmă, pentru că nu l-am mai putut vedea, a explicat Terauchi.

După aterizarea la Anchorage, echipajul a fost dus într-o clădire specială situată în afara aeroportului. Au fost tratați cu respect și li s-a oferit ceai, whisky și sendvișuri.

Ceea ce-și dorea cu adevărat Kenju Terauchi era să ia legătura cu superiorii săi din Tokyo, dar a primit asigurări că aceștia au fost deja contactați. Au fost vizitați în mod repetat de diferiți domni — unii de la FAA (Federal Aviation Administration), alții, probabil, de la CIA (Central Intelligence Agency).

Copilotul, cel care fotografiase OZN-ul, și-a primit înapoi aparatul fără film în el. După două zile, au semnat mai multe hârtii prin care jurau să păstreze secretul, iar un domn în vârstă, foarte serios și cu o privire sfredelitoare, le-a explicat cât se poate de clar:

— Acest eveniment nu s-a întâmplat niciodată. Țineți minte acest lucru toată viața voastră. Ați fost victimele unui miraj de lumini care emanau de la planeta Marte.

Raportul de anchetă ulterior al FAA menționa că întregul incident s-a datorat unei defecțiuni a radarului. Aparatul crease un „semnal fantomă".

Pseudoștiință nesfârșită

Acum vreo 50 de ani, biologul american dr. Strauss, de la Johns Hopkins University, a declarat că omul zăpezilor numit Yeti nu este nimic altceva decât un urs polar. „De vreme ce ipoteza noastră este singura premisă non-fantastică, trebuie să fie adevărată"[1]. Potrivit acestei logici, tot ce trebuie să facem acum este să-l anunțăm pe Yeti că este un urs polar.

Deși n-am avut niciodată oportunitatea să văd un OZN, am fost în măsură să vorbesc cu oameni foarte serioși și adesea șocați despre experiențele lor cu OZN-uri. Cei mai mulți martori suferă în tăcere, pentru că cei care încearcă să apere chestiunea OZN-urilor în această lume sunt pur și simplu considerați „stupizi"[2]. Oamenii serioși nu sunt interesați de așa ceva.

Asta e! Iar cei foarte puțini care încearcă să explice ce experiențe au avut ajung la groapa de gunoi a ridicolului. Sunt expulzați cu toată forța din compania celor serioși. Programe TV precum *Adevărul despre OZN-uri* prezintă pretinse fenomene OZN spectaculoase, care sunt apoi contrazise imediat și fără echivoc de tot felul de șmecheri pseudo-serioși[3].

Mesajul este întotdeauna clar: Martorii fenomenelor OZN sunt, fără excepție, idioți. La ce institut trebuie cineva să studieze ca să devină cercetător în OZN-uri, de exemplu? La același la care se înscriu crescătorii de iepuri, vânzătorii de ouă și producătorii de pămătufuri de bărbierit — altfel spus, nu există un astfel de institut. La ce institut trebuie să te înscrii ca să participi la un curs dedicat combaterii cercetătorilor fenomenelor OZN? La același! Astfel, se înfruntă oameni cu drepturi egale, dar diferența semnificativă este că lobby-ul anti-OZN câștigă întotdeauna.

Oricine a văzut un OZN, oricine a avut nefericirea să aibă o „întâlnire de gradul III" este discreditat fără nicio dovadă obiectivă. Și chiar dacă există fotografii de calitate și filme făcute cu telefonul care susțin existența unei experiențe, aceste probe nu sunt considerate valide. Toate sunt generate pe computer, ni se spune cu degetul arătător ridicat în aer. Chiar dacă 50, 100 sau 1 000 de oameni descriu același fenomen OZN, toți sunt victimele unei iluzii în masă. Ei nu văd decât un miraj, sau părți de rachete sau sateliți care se prăbușesc continuu în atmosferă peste tot în lume 365 de zile pe an.

Așadar, în esență, OZN-urile nu sunt altceva decât un bombardament nesfârșit din spațiu cu gunoi de origine terestră. Și dacă nu poate fi folosit niciun truc pentru a inventa deșeuri spațiale, atunci OZN-urile se dovedesc a fi avioane ușoare, zmeie de copii, baloane cu aer cald, reflexii, halucinații, invenții și fantezii, nori de țânțari, baloane meteorologice de mare altitudine, reflexii ale farurilor mașinilor, sau planete strălucitoare care se deplasează cu o viteză nebunească în jurul Pământului pe timpul nopții. Lobby-ul anti-OZN, total pseudoștiințific, îmbracă întotdeauna mantaua științei. Utilizează metode de denigrare și excludere și își afirmă „seriozitatea" cu orice prilej inoportun. Este un mediu de care vrei să fugi cât vezi cu ochii.

Dar cum se comportă această asociație ignorantă, cu fobie de cunoaștere, atunci când nu mai este vorba doar de jocuri de lumini, ci de cazuri verificabile în care oamenii au fost duși în interiorul unor obiecte stranii? Știu câteva cazuri de astfel de „întâlniri de gradul IV" și vorbesc despre ele numai pentru că am cunoscut personal participanții.

O mașină a timpului potențială și un șerif confuz

În seara de 11 octombrie 1973, doi lucrători dintr-o fabrică din Pascagoula, Mississippi, au fost transportați într-o sferă mare și colorată și examinați

de ființe necunoscute. Pascagoula este un orășel situat în sudul statului Mississippi, din comitatul Jackson. Este cunoscut pentru șantierul naval Northrop Grumman Ship Systems (NGSS). Până în 2006, marina militară americană, US Navy, a avut, de asemenea, un șantier naval în Pascagoula.

Ce s-a întâmplat în seara aceea?

Charles (Charly) Hickson și Calvin Parker lucrau în afara halelor fabricii, într-un spațiu situat pe malul râului Pascagoula, unde erau depozitate piese metalice de toate mărimile și aliajele. Într-o seară, cei doi pescuiau chiar lângă locul unde lucrau când o sferă s-a ridicat de nicăieri deasupra fabricii. Cei doi muncitori au fost cuprinși de vertij; genunchii li s-au înmuiat. Două creaturi în costume strălucitoare i-au împins în interiorul sferei. Odată aflați înăuntru au fost ținuți lipiți de un zid în timp ce niște dispozitive ciudate se mișcau încet de-a lungul trupurilor lor. După această investigație bizară, cei doi au fost purtați cu grijă în afara sferei și așezați pe o placă mare de metal. Cazul a fost cercetat de toate autoritățile imaginabile[4].

M-am întâlnit cu cele două victime pe 27 noiembrie 1973, într-un hotel din Pascagoula. Pe vremea aceea, Calvin era un băiat tânăr, de doar 19 ani. Părea rezervat și l-a lăsat să vorbească pe colegul său mai vârstnic, Charly.

— De unde a venit sfera? am întrebat. Ați văzut-o apropiindu-se în zbor?

Charly a răspuns:

FIGURA 1.1. Charles Hickson

— Lucram cu un motostivuitor ca să aranjăm niște grinzi mici de oțel. Era 4:30 p.m. și discutam despre mașina nouă pe care și-o cumpărase Calvin. Dintr-odată, m-am simțit ca și cum cineva m-ar fi lovit peste ambele urechi deodată. Același lucru i s-a întâmplat și colegului meu. Năuciți, ne-am întors și am văzut un lucru care sclipea deasupra râului Pascagoula și care și-a schimbat culoarea de la alb-strălucitor la albastru, violet, galben și apoi roșiatic. Din această lumină a apărut o sferă; am apreciat că avea înălțimea de opt metri. Am vrut să țip și să fug, dar mă simțeam ca într-un vis. Amândoi eram, cumva, paralizați. Am văzut cu surprindere cum se formează o despicătură la suprafața sferei, din care emana o lumină orbitoare. Două creaturi mititele îmbrăcate într-un soi de combinezoane